

နတ်သမီး

ဘီလူးနှစ်ကောင်

အခန်း (၁)

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ နောင်လတ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်သော ဦးနောင်လတ်ကိုမြင်ပြီး
မကြည်လင်သော စိတ်တွေ ပို၍ ပင် နောက်ကျသွားရသည်။

“နင့်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေတာလေ မမြင်ဘူးလား မြလေးရဲ့”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ပိတ်ရပ်ရတာ လဲ။ နင်နဲ့ငါ
ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိဘူး”

“နင့်ကို စကားပြောစရာရှိလို့ပေါ့”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာပို၍ တင်းမာသွားကာ

“နေစမ်းပါ နောင်လတ်ရယ် နင်နဲ့ငါ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“နင်က မရှိပေမယ့် ငါက ရှိတယ်။ နင်လည်း မုဆိုးမပေမယ့် နင့်အလှက
လတ်ဆတ်နေ သေးတယ်။ ငါကလည်း လူပျိုကြီးဆိုတော့ဟာ ငါတို့ဘဝနှစ်ခု
ပူးပေါင်းကြရအောင်၊ ငါနင့်ကို ခုချိန်ထိ မေ့လို့မရသေးဘူး။ အမြဲတမ်း
ချစ်နေသေးတယ်”

“လဲသေလိုက် နင့်မို့ အရှက်သိက္ခာမရှိ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ
ဒီစကားလာပြောရဲတယ်။ ဒီအကြောင်းသာ ငါ့သားနှစ်ယောက်သိကြည့် နင့်ကို
ပြဿနာလာရှာလိမ့်မယ်”

ရန်သူတစ်ယောက်လို ပြန်၍ တုံ့ပြန်နေသော
ဒေါ်မြကမ္မလာစကားကြောင့် ဦးနောင်လတ် တဟားဟားရယ်သည်။

“နင့်သားတွေက ပြဿနာမရှာပါဘူးဟာ။ ငါနဲ့ ဘော်ဒါတွေဖြစ်နေပြီပဲ။
ငါ့ကို သူတို့ အဖေနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံမှာပါဟာ”

“နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့။ ငါ့သားတွေနဲ့ နင်နဲ့ ဘယ်လိုပဲ
ဘော်ဒါဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်ကိုလေ ဟိုးတုန်းကလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။
အခုဆိုရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို နှောင့်ယှက်တာ
ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

ခပ်တင်းတင်း သတိပေးစကားဆိုပြီး ဦးနှောင်လတ်ကို ဝင်တိုက်ပြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ တန့်န့်နှင့်။

နှောင်လတ်ဆိုတဲ့ကောင်က မြကမ္မလာကို ခုမှနှောင့်ယှက်တာမဟုတ်၊
ဟိုးငယ်စဉ် အပျိုဘဝကတည်းက အရူးအမူး စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်နေသူ။ နောက်ဆုံး
ဘယ်လောက်အထိ ကြံသလဲ ဆိုရင် ကားတင်ပြေးဖို့အထိတောင် ကြံစည်ဖူးသူပါ။

သူ ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါ်မြကမ္မလာကိုချစ်ခဲ့ချစ်ခဲ့ နှောင်လတ်ဟာ
ဒေါ်မြကမ္မလာရင်ထဲကို မရောက်ခဲ့သလို ဘယ်တုန်းကမှလည်း
အကောင်းမမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

ယခု သားတွေတောင် လူပျိုတွေဖြစ်လာသည့်
မုဆိုးမဘဝမှာဆိုလျှင်တော့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။

ဒေါသအတွေးနှင့်အတူ စိတ်မလုံစွာဖြင့် ဘေးဘီကို
ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သာမြင်သွားခဲ့လျှင် အားလုံး တစ်မျိုးတစ်မည်
ထင်ကုန်မည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာဘဝက မုဆိုးမပေမယ့် အပျိုစင်တစ်ယောက်နှင့်ပင် ပို၍
သာသော အလှ တရားတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်အပြင် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်
ပိုင်ဆိုင်လာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့က မနည်းမနော။ ဒါ့အပြင် ဂုဏ်နှင့်မာန်ဆိုသော
သားနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေနှင့်အတူ
ဒေါ်မြကမ္မလာဘဝ အမှန်ပင် ငြိမ်းအေးခဲ့ပါသည်။

လူချစ်လူခင်ပေါများစေသလို မနာလိုမုန်းတီးသူတွေကပါ ရှိနေသည်မို့
အရာရာကို စိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်းမနေ။ သားနှစ်ယောက်အတွက်သာ
အသက်ရှင်နေရသူနယ် သားနှစ်ယောက် ဘယ်တစ်ဖက်ညာတစ်ဖက်ဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ဂုဏ်တက်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာဘဝမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိနေလျှင် ဘာမှမလိုအပ်တော့
အရာရာပြည့်စုံ သည်။ သားတွေကလည်း သူတို့ဘဝမှာ အမေသာလျှင်
အရေးကြီးဆုံးမို့ သားအမိသုံးယောက်၏ ဘဝလေးကို ငြိမ်းချမ်းသည်ဟုပင် ပြော၍
ရသည်။

အခန်း (၂)

“မေမေ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့မလို့ သားရဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကို ဘယ်သွားလဲ၊
မနက်ကတည်းက တွေ့ကို မတွေ့ဘူး”

“ဆီစက်ထဲ ဆင်းတယ်လေ။ ဒီနေ့ စားအုန်းဆီကားဝင်မယ်ဆိုပြီး
မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာပဲ”

မာန် လက်ထဲမှ ပေါက်တူးကို နံရံမှာမှီကာ ထောင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်မှ
ခမောက်ကို အိမ်နံရံမှာ ချိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မေမေက ဘယ်ခိုင်းမလို့လဲ”

“ဆွမ်းချိုင့်သွားပို့ရမယ်လေ။ ဆရာတော်မှာထားတဲ့ဆေးလေးလည်း
လျှူရင်းပေါ့”

သနပ်ခါးဖုံဖုံလေးနှင့် ကျက်သရေရှိနေသော မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး
မာန်မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“မနေ့က ဦးနောင်လတ်နဲ့ မေမေနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ်ဆို”

အမေးကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲပျက်သွားသည်။

“သားကို ဘယ်သူပြောလဲ မာန်”

“ညီဇော်အစ်မ ပြောတာလေ”

ညီဇော်အစ်မ မသင်းကြွယ်ဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ဘယ်သူဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို လိုက်စပ်စုနေသော မိန်းမ။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ သားရယ်။ မေမေတို့မြေကိုရောင်းဖို့ပဲ
လာပြောနေတာလေ”

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လျှင် သား စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် တခြား အကြောင်းအရာဖြင့် ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် ဒီလူကြီး ဘာကြောင့်များ မရောင်းပါဘူးဆိုတဲ့မြေကို
ဇွတ်အတင်းလိုက်ဝယ်နေရတာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ဝယ်ချင်နေရင်
သိန်းငါးထောင်ပေးမလားလို့ မေးလိုက်ဦးမယ်။ ပေးမယ်ဆိုရင်တော့
ရောင်းသာရောင်းလိုက်တော့”

ဒေါ်မြကမ္မလာ မဲ့လိုက်ပြီး

“သားရယ် အမြဲတမ်း အချို့အချောင်လိုက်နှိုက်နေတဲ့သူက
ပေါက်ဈေးထက် နှစ်ဆလောက် တိုးတောင်းတာကို ဝယ်မှာလားကွယ်”

“သူကျေနပ်ရင်ဝယ်ပေါ့ မေမေရ၊ မသိရင်ခက်မယ်။ ဒီလူကြီး
မေမေ့နားကိုကပ်ချင်လို့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာနေတာ၊ တွေ့ရင်တော့
ပညာပေးလိုက်ဦးမယ်”

စိတ်ဆတ်သော မန့်စကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ စိတ်ပူသွားကာ

“သား အဲဒီ လူနဲ့ သွားမပတ်သက်စမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ဒီလူက
အရှက်တရားရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး လူမိုက်တွေမွေးထားတာ”

“သူလူမိုက်မွေးတိုင်း သားကကြောက်ရမှာလား မေမေရ။ ဂုဏ်နဲ့မာန်မှာ
ကြောက်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူး။ ကြောက်သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ်”

ကြောက်စိတ်မရှိသည့်အပြင် စိတ်ဆတ်ရဲတင်းသော သားတွေကြောင့်
နောင်လတ်နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်။

“ကဲပါ သားရယ် ဒီလူမိုက်အကြောင်းကို
စကားထဲထည့်ပြောမနေနဲ့တော့။ သားတို့လာရင် စားဖို့ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ခဲ့ပြီ။
မေမေကတော့ ဆရာတော် ဆွမ်းစားအမီ ဒါလေးသွားကပ် လိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

နောင်လတ်အကြောင်း စကားဆက်နေမှာစိုး၍ ဒေါ်မြကမ္မလာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

သားတွေ လူပျိုအရွယ်ရောက်သည်အထိ အလှသွေးကြွယ်နေဆဲ မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မချတာ သားတွေမှာအပြစ်မရှိ။

ဒေါ်မြကမ္မလာဟာ နေရောင်အောက်မှာ လှလှပပပွင့်ဆဲပန်းတစ်ပွင့်လို ပုရိသတွေ မျက်စိကျချင်စရာပါ။

ဒီနေ့ မြကမ္မလာခြံတွင် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ မွေးနေ့ပွဲကို အကျဉ်းချုံး၍ ကျင်းပနေသည်။

ထိုမွေးနေ့ပွဲသည် ဒေါ်မြကမ္မလာ၏ ခင်ပွန်း ဦးဝေဇင်ရှိစဉ်ကတည်းက အမြဲကျင်းပပေးခဲ့ သည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဦးဝေဇင်မရှိတော့၍ မွေးနေ့ပွဲလုပ်ဖို့ စိတ်မပါတော့ပေမယ့်လည်း သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဂုဏ်နှင့်မာန်က သူတို့ဖခင်၏ အစဉ်အလာကို ဆက်၍ ထိန်းပေးသည်။

ဒါ့အပြင် ဦးဝေဇင် အကြိုက်ဆုံး အုန်းထမင်းနှင့် ကြက်သားကို အလျှံပယ်ချက်ပြီး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ခေါ်ကျွေးသည်။

ခြံထဲသို့ ရွာလုံးကျွတ် မဖိတ်ပေမယ့် တစ်ရွာလုံးနီးနီးကိုတော့ တစ်အိမ်မကျန်စေရ။ အထုပ်နှင့် လိုက်ဝေလိုက်သည်။

ရွာဆိုပေမယ့် ရှေးဆန်သောရွာမျိုးမဟုတ်။ ရွာဟုသာ ရှေးရိုးစွဲအမည်တပ်ထားပေမယ့် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဆိုင်ကယ်ရှိသည်။ ဖုန်းသုံးလေးလုံး ဇိမ်ခံပစ္စည်းတွေဖြစ်သည့် Sky Net တို့ HD တို့ 5 network တို့ရှိကြသည်။

အလွန်ဆင်းရဲသော ဖားရှာ ငါးရှာစားရသော အိမ်သည်ပင်လျှင်

တီဗီတစ်လုံးတော့ရှိသည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်ကြ၍ သာ ရွာဟု
အမည်တွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံထဲတွင် ကာရာအိုကေဆိုကြသူကဆို စားကြသူကစား၊
ဒိုင်ခံတည်ခင်းကျွေးမွေးသူက ကျွေးနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဦးဝေဇင်ကို သတိရလာ၍ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့
ဝေ့တက်လာသည်။

သားတွေမြင်မည်စိုး၍ မျက်ရည်တို့ပါးပေါ်မကျခင် မျက်တောင်တို့ဖြင့်
ပုတ်ခတ်သွင်းလိုက် သည်။

“မေမေ ဒေါ်ကြီးရွှေက မေမေ့အတွက် သနပ်ခါးပင်ကြီးကို
မွေးနေ့လက်ဆောင် ယူလာတယ်ဗျ”

သနပ်ခါးပင်ထမ်းလာသော သားမာန်ကို အပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြု
ခေါင်းဆတ်ပြလိုက် သည်။ မျက်နှာမလန်းသော ဒေါ်မြကမ္မလာကို
မာန်သေချာအကဲခတ်ပြီး

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ မေမေက ဖေဖေ့ကို သတိရနေတာ မင်းကလည်း
ဒါလောက်တောင် အထာကမနပ်ဘူးလား”

ဂုဏ်က အနားရောက်လာပြီး မိခင်ကိုယ်စား စပ်ဖြဖြအမူအရာဖြင့်
ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲပါ သားတို့ရယ် မေမေ့ကိုလာပြီး ဂရုစိုက်မနေကြနဲ့၊
ဧည့်သည်တွေကိုပဲ လိုအပ်ချက် မရှိအောင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါကွယ်”

“စိတ်ချ မေမေ၊ သားတို့ မကုန်မချင်းကို ကျွေးမှာ စိတ်ချ”

သားအမိသုံးယောက် ကျယ်လောင်လှသော ဆိုင်ကယ်သံကြောင့်

ခြံဝကိုလှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဂုဏ်နှင့်မာန်လည်း
မျက်နှာတွေကိုယ်စီ တင်းမာ ခက်ထန်သွားသည်။

“နောင်လတ်”

ခြံထဲဝင်လာသော ဆိုင်ကယ်သုံးလေးစီးဝင်လာပြီးနောက်
ဦးနောင်လတ်က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးသောသူ။ သေခါနီး
တရားမရှိသောသူ။ မိသားစုမရှိ၊ သံယောဇဉ်မရှိ။ သူ့ကိုဖား၍ ပေါင်းနေသော
တပည့်တွေက မြှောက်စားထား၍ မာန်တက်နေသူ။

သူ့ကိုယ်သူ မာဖီးယားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လိုလို ဘာလိုလို
မျက်မှန်အနက်ဝတ်စုံအနက်တွေ ဝတ်ကာ သူများမင်္ဂလာယူနေသောနေရာသို့
ရမ်းကားရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်တွေက ဒေါ်မြကမ္မလာရှေ့မှာ ဂငယ်ကွေ့ကွေ့ကာ
ရပ်လိုက်သည်။ တပ်ထားသော မျက်မှန်အနက်ကြီးကို ဟန်ပါပါချွတ်ကာ
ဒေါ်မြကမ္မလာကို စတိုင်ကျကျပြီးပြ သည်။

ဦးနောင်လတ် ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ကြည့်ကောင်းသော်လည်း
ဗီလိန်ရုပ်ပေါက်နေသည်။

“ငါ့ခြံထဲကို ငါမဖိတ်ဘဲ ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ နောင်လတ်”

ဒေါ်မြကမ္မလာအသံက လိုတာထက်ပို၍ တင်းမာနေသည်။
ဦးနောင်လတ်ထံမှ အရွယ်နှင့် မလိုက်သော မခိုးမခန့်ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။
အကြည့်တွေက တောင့်တင်းလှပနေသော ဒေါ်မြကမ္မလာ၏
ကျော့ရှင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က မခွာ။

“ဟေ့ လူကြီး”

ဂုဏ်အသံက ဒေါသဖြင့် ဟိန်းထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင်
ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီ နှင့် သားနှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက
စားပြေးယူထားလိုက်ကြသည်မသိ။

ဒေါ်မြကမ္မလာရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောင်လတ်လို
တန်ဖိုးမဲ့သောလူယုတ်မာနှင့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သားနှစ်ယောက်ကို
ယှဉ်မဖြစ်စေချင်။

“နင်က ငါ့ကိုကျတော့ ဘာလို့မဖိတ်တာလဲ မြကလေး။ ငါက ဒီရွာမှာ
လူရာမဝင်တဲ့သူ မို့လား”

စားကိုင်ထားကြသော ဂုဏ်နှင့်မာန်ကို ဂရုမစိုက်။

ဒေါ်မြကမ္မလာကိုသာ စကားပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် နင်က ငါ့အတွက် ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်း
ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာမယ့် ငါတို့ရဲ့ရန်သူပဲ။ ဒါကြောင့် အရေးအရာလုပ်ပြီး
ဖိတ်စရာမှမလိုတာ”

“နင်က ရန်သူလိုသတ်မှတ်ပေမယ့် ငါကတော့ နင့်ကို ငါ့ရန်သူလို့
ဘယ်တုန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့လက်ထဲကနေ ဝေဇင်လုသွားပြီးကတည်းက
ငါ့အသည်းကို အကွဲအတိုင်း ထားထားတာ၊ ခုထိကို ပြန်မဆက်ရသေးတာ”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

ဆက်ပြီးနားမထောင်ဝံ့။ သားတွေနှင့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ
မလိုအပ်တာတွေ ဖွင့်ချ ပြောပြဖို့ ဟန်ပြင်နေသော ဦးနောင်လတ်ကို ဆက်မပြောရန်
ခပ်ထန်ထန်တားလိုက်သည်။

ဦးနောင်လတ် သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဟန်ပါပါပိတ်ဟန်ပြလိုက်ပြီး

“ငါ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လို့ရပေမယ့် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက စကားသံတွေကိုတော့

ပိတ်လို့မရဘူး”

“သေလိုက်စမ်း ဟောဟိုက ငုတ်တုတ်မှာ သွားဆောင့်ပြီး သေလိုက်စမ်း”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားတို့ တရားလွန်လာပြီနော်။ ကျုပ်လက်ထဲက ဓားက ခင်ဗျားတို့လည်ပင်းက သွေးတွေကို တောင်းနေကြပြီ”

“လူလေးရယ် ဒေါသထိန်းစမ်းပါ။ ငါနဲ့မင်းအမေ ဒေါ်မြကမ္မလာဆိုတာ ဟိုးတုန်းကတည်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာကြတဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလေ။ ခု ငါလာတာလည်း ပြဿနာလာရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့အလှူမှာ ဝါးတီးဆွဲဖို့လာတာ”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဆင်းကာ ဂုဏ်နှင့်မာန်၏ ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ လေပြေနှင့်ပြောနေသော ဦးနောင်လတ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့် ဒေါ်မြကမ္မလာကြည့်လိုက်ပြီး

“နင်က သိပ်စားချင်နေတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ စားချင်တယ် နင်သာကျွေးရင် သေဆေးတောင် နောက်မတွန့်ဘဲ စားမယ် ရှင်းလား”

“ကောင်းပြီလေ ကဲဟေ့ ငါတို့အလှူမှာ ငါတို့ကျွေးတာကို သေဆေးဆိုရင်တောင် စားမယ် တဲ့၊ သေဆေးတော့မကျွေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ငါတို့ ဘာကျွေးသင့်သလဲဆိုတာ သိတယ်နော်”

အလှူမှာ လာဝိုင်းလုပ်ပေးသော ဝေယျာဝစ္စသမားတွေကလည်း ဦးနောင်လတ်အား တူးခါးနေအောင် မုန်းကြသူများမို့ စားကြွင်းစားကျန်တွေထည့်ထားသော စဉ့်အင်တုံကြီးကို ဝိုင်းမလာကြပြီး ဦးနောင်လတ်တို့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“ဟမ် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်ပဲ ငါ့အလှူလာစားတာ ငါ ဘာကျွေးကျွေးစားမယ်ဆို”

“ဒါ ဒါကြီးက ငါဘယ်လိုစားမလဲ”

“ဪ နင်မစားတတ်ဘူးလား။ ကဲဟေ့ သူ ဘယ်လိုစားရမှန်းမသိဘူးတဲ့ ကျွေးလိုက် ကြစမ်း”

ဒေါ်မြကမ္မလာ စကားအဆုံး အင်တုံထဲမှ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ပစ်ပေါက်ပြီး ကျွေးကြသည်။

စားကြွင်းစားကျန်တွေက ဦးနောင်လတ်ပါးပြင်တွင်မက မျက်နှာအနံ့နှင့် ခေါင်းတွေပေါ်မှာ ပေကျံကုန်ပြီး လူက မြင်ရက်စရာမရှိ။

“ဟာ ဟေ့ ဒါ ဒါဘာလုပ်တာလဲ ရိုင်းလှချည်လား ဟမ်”

တပည့်တွေက သူ့ဆရာကို ဝိုင်းဖဲ့နေပြီမို့ ပြဿနာရှာဖို့ ဟန်ပြင်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ မရှည်ကြနဲ့”

“အာ အာစရိကို စော်ကားနေတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုငြိမ်ခံနေရမှာလဲ”

“ရတယ် မင်းတို့ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးကြည့်နေ၊ အခု ငါ့ကိုလုပ်နေတာက မြကလေးရဲ့ ဆန္ဒကြောင့်၊ ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်လို့ မြလေးကျေနပ်မယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး လည်စင်းပေးပြီးသား၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့သောက်ပါးစပ်တွေ တစ်ယောက်မှအသံမထွက်နဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရိ”

ဦးနောင်လတ်၏ အမိန့်ကို ဘယ်တပည့်မှ မလွန်ဆန်ရဲ အားလုံး ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေကြ သည်။

“ကဲ မြကလေး နင့်ရဲ့စေတနာက ငါ့ဗိုက်ဝရံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာပါ ပြည့်သွားပြီ”

ရက်ရက်စက်စက် အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသည့်အတွက် တပည့်တွေရှေ့မှာရော လူအများရှေ့ မှာပါ သိက္ခာကျသွားရသည်။ ရင်ထဲက အပြုံးအတေးတွေက ရေနွေးအိုးလိုပွက်ပွက်ဆူ၍ နေသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါ်မှာတော့ အပြုံးတစ်စက်မှမလျော့။

ဒေါ်မြကမ္မလာအနားသို့ ပေကျံနေသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် တိုးကပ်လာပြီး

“ဒီမှာ မြလေး သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်တုန့်ပြန်မှုရှိတယ်။ နံရံကို လက်သီးနဲ့ အားပြင်းပြင်းထိုးလိုက်လို့ လက်နာသွားပေမယ့် နံရံမှာ သက်ရောက်မှုတစ်ခုတော့ ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ မင်းသိသင့်တယ်။ ခု ဒီလုပ်ရပ်က မင်းငါ့ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာပဲကွ၊ နောင်တဆိုတာ နောက်ဆုံးမှရတာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို ဒီလောက်ထိတော့ ပြန်မတုန့်ပြန်ပါဘူး။ မဖြစ်စလောက်လေးဘဲ ပေးမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့မဟုတ်ဘူး မကြာမီပေါ့ကွာ”

ပြောရင်းဖြင့် ဦးနောင်လတ် တဟားဟားရယ်သည်။

“ကဲ ခင်ဗျားပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ပြန်တော့။ ဒီထက်ပိုနေ မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့လက်ထဲကဓားတွေက ဆက်ပြီးသည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“သွားမှာပါကွာ ငါက မင်းတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြဿနာအဖြစ်မခံပါဘူး။ ငါဘယ်လောက် မှန်နေပါစေ၊ မင်းတို့ကို ငါ အနိုင်ပေးပြီးသားပါကွ”

“ရှင်သွားတော့နော် နောင်လတ်”

“အိုကေ သွားပြီ နောက်မှတွေ့မယ်နော်”

မကျေနပ်ခြင်းတွေကို အရယ်နှင့်ဖုံးသွားပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး
မောင်းထွက်သွားသော ဦးနောင်လတ်တို့လူရမ်းကားတစ်စုကိုကြည့်ပြီး ဂုဏ်နှင့်မာန်
တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက် လိုက်သည်။

“မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဒီလူကြီးကို
ဒီဓားနဲ့အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီ”

“မင်းပဲလားကွာ ငါကရော အမေ့ရှေ့မှာ သွေးသံရဲရဲတွေ လုပ်မပြချင်လို့
ဒေါသတွေကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရတာ ၊ ငါ ဒီလူကြီးကို ကြည့်မရနေတာ ကြာပြီ”

“မင်းတို့ဖြစ်လို့ကတော့ ငါတို့ကလည်း ဝိုင်းဖဲ့ပြီးသားပဲ မာန်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“အရေးအကြောင်းရှိလာလို့ကတော့ မင်းတို့နောက်မှာ ငါရှိတယ်ကွ”

သူငယ်ချင်းတွေကပါ ဂုဏ်နှင့်မာန်ဘက်က
ဝိုင်းပြီးဖဲ့မယ်ဆိုတာချည်းပင်။

“ကဲပါ ဒီကောင်နဲ့ရန်ဖက်ဖြစ်လို့ကတော့ မင်းတို့ပါ သိက္ခာကျပါတယ်
သားတို့ရယ်။ ကဲ ကဲ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း အားနာပါတယ် စားစရာရှိတာ
ဆက်စားကြပါလို့ ဖ်”

မွေးနေ့ပွဲလေးက စောစောကလိုပြန်၍ အေးချမ်းသွားသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာရင်ထဲမှာတော့ မရှင်းလင်းမအေးချမ်းသေး။

နောင်လတ်လုပ်ရပ်တွေက တစ်နေ့တခြား ပို၍ ရဲတင်းလာသည်။ သားတွေကလည်း
တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ ပြဿနာက
ဒီတစ်သက်ပြီးပါတော့မလား။

နောင်လတ်လို ငမိုက်သားကြောင့် သားတွေကို မထိခိုက်စေချင်ပါ။

အခန်း (၃)

ဂုဏ် ဒီနေ့ ဆန်စက်ကိုလိုက်မသွားဘဲ အခန်းထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“သားရေ ဂုဏ်”

“ဗျာလို့”

“ထမင်းစားမယ်လို့”

သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်တွေကြည်လင်နေ၍ လေယူလေသိမ်းတွေ အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသည်။

“စားနှင့်မေမေရေ ဒီမှာ သားအလုပ်လုပ်နေတယ်ဗျ”

“အံ့မယ် အိပ်ခန်းထဲမှာအောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဘာများလုပ်နေသလဲ”

ဒေါ်မြကမ္မလာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ဒါ ဘာစာရွက်ကြီးလဲ”

“မြို့ပြမြေပုံလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ကြမ်းခင်းပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး ပေတံတစ်ချောင်းဖြင့် တိုင်းတာတွက်ချက် နေသော ဂုဏ်ကို မေးတော့၏ ။

“မြို့ပြမြေပုံလေ မြေတိုင်းစာရေး ကိုညွန့်ရွှေဆီကနေ တောင်းထားတာ”

သားဖြစ်သူ ဘာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတာကို ဒေါ်မြကမ္မလာ နည်းနည်းလေးမှ နားမလည် နိုင်။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ သားရယ်။ မေမေတော့ နားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ အငယ်ကောင်က ဆန်စက်သွားပြီး သားကျောတု ဘာကြောင့် ဆန်စက်ကို မသွားတာတုန်း။ အမြဲတမ်း မန်နေဂျာနဲ့လွဲထားလို့ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒီမှာလည်း အလုပ်ဖြစ်တဲ့အလုပ်လုပ်နေတာ မေမေရဲ့သား နယ်မြေချဲ့မလို့ မေမေရ”

“ဟင် ဘယ်လို နယ်မြေချဲ့မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေရ၊ သားတို့အတွက် ဖေဖေရှာပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေက နည်းမှမနည်းဘဲ။ ဒီအတိုင်းထားမယ့်အတူတူ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေလုပ်ထားရင် သားစဉ်မြေးဆက် မပူမပင်ရတော့ ဘူးပေါ့”

ရည်းစားတောင်မထားရသေးဘဲ စကားကြီးစကားကျယ်ပြောနေသော သားစကားကြောင့် ဒေါ်မြကမ္မလာ မဲ့ပြီးလေးပြီးလိုက်သည်။

“အရင်ဆုံး အဖြစ်ရှိအောင် မိန်းမယူဖို့ပဲ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး သားရယ်။ ကဲ ပြောပါ ဒီမြေပုံနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီလို မေမေရ သားမြေကွက်တွေဝယ်မလို့”

“အို သားမြေကွက်တွေဝယ်ရင် ဟိုအကောင် နောင်လတ်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပေါ့။ သူက အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်နေတော့ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ မြေကွက်မှန်သမျှ သူက ချုပ်ထားပြီးသားမဟုတ်လား။ အေးအေးနေစမ်းပါ သားရယ်”

ဂုဏ် မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပူရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ဒီလူကြီးနဲ့အလွတ်ကြီးပါ မေမေရာ၊ အခု

သားဝယ်မယ့်မြေကွက်ပိုင်ရှင်က သူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နောင်လတ်က သိပ်ယုတ်မာတာ သားရဲ့၊ သားရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လိုက်နှောင့်ယှက်လိမ့်မယ်”

“သူ အခုငြိမ်နေသားပဲ မေမေရဲ့၊ မေမေ့သင်ခန်းစာတွေကို ကြောက်ပြီး မေမေ့ရှေ့ကို တောင် ပေါ်လာတော့လို့လား။ သားတို့လည်း ရှောင်နေပုံရတယ်။ ထိပ်တိုက်ကိုမတိုးတော့ဘူး”

“အဲဒါကိုက မေမေ စိတ်ထင်နေတာ သားရဲ့၊ သူက ပြဿနာတစ်ခါရှာဖို့အတွက် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်နေတာ၊ မုန်တိုင်းလိုပဲ။ တိုက်ဖို့နီးလေ လေငြိမ်လေပဲမို့ မေမေက သတိပေးတာပါကွယ်”

ခေါင်းမာလွန်းသောသားတွေကို ဖျောင်းဖျရတာ သိပ်တော့မလွယ်။

“သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မေမေရယ်။ မေမေစိတ်ထင်လို့ပါ။ သူ သားတို့ကို ဘာမှမလုပ်ရဲ ပါဘူး။ အလကား တပည့်တွေအားကိုးနဲ့ လေကျယ်နေတဲ့လူကြီး။ ဒါကြောင့် မေမေ စိုးရိမ်နေတာ တွေကို ခဏသိမ်းပြီး မြေကွက်ဝယ်ခွင့်ပေးပါမေမေရာ နော်”

ကလေးမုန့်ပူဆာနေသလိုမျိုး ပူဆာနေသော သားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြကမ္မလာ သက်မ တစ်ချက်ကိုရှိုက်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ၏ သဘောထားကို ဒေါ်မြကမ္မလာ မသိဘဲမေလား။ သားသဘောက နောင်လတ်ဝယ်မည့်မြေကွက်မှန်သမျှကို သူက လုပြီးလိုက်ဝယ်မည်။ တစ်စတစ်စနှင့် ခြံဝင်းတွေ ကို တိုးချဲ့ပြီး မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်မည်။ ငါးမွေးမည်။ ဆေးဝါးပင်တွေစိုက်ပျိုးမည်။

ဒါက ကိုဝေဇွံအတွေး။ ထိုအတွေးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်မည်ဟု ကိုဝေဇွံ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့အဖေ၏ ဆန္ဒတွေကို သူတို့မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့

အကောင်အထည်ဖော်ကြမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးသော သားတွေ၏ ဆန္ဒနှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ချစ်ခင်ပွန်း၏ ဆန္ဒတွေကို ဒေါ်မြကမ္မလာကရော အကောင်အထည်မဖော်ဘဲ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။

ကိုဝေဇင်သာ ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး ကားအက်ဆီးဒင့်မဖြစ်ခဲ့လျှင်

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သူ့ဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ကောင်းဖော်နေလောက်ပါပြီ။

တွေးရင်းဖြင့် မျက်ရည်တို့ဝေ့လာသည်။

ခုချိန်ထိလည်း ကိုဝေဇင်ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတာ ဟာ နောင်လတ်၏ လက်ချက်ဟု သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ထိုသံသယသည် ဘယ်လိုမှမလွဲနိုင်။ သို့သော် သက်သေ မခိုင်လုံ၍ အရေးယူနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။

ခုတော့ သားက ဖခင်ရဲ့ရန်ကြွေးကို စီးပွားရေးတိုက်ကွက်နှင့် တိုက်ယူပြီး တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေလေပြီ။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ချစ်လင်၏ ဆန္ဒမို့

ပြင်းပြင်းထန်ထန်မကန့်ကွက်ရက်တော့။

“ဘယ်လိုလဲ မေမေ သဘောတူမယ် မဟုတ်လား”

ဆန္ဒခံယူနေသော သားကို ညှိုးနွမ်းစွာကြည့်လိုက်ပြီး

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်လား ခေါင်းခါလိုက်မိသည်လားပင် မသိတော့။

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရာ”

ဂုဏ် ဝမ်းသာလွန်း၍ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ပါးကို တရွတ်ရွတ်နမ်းလိုက်သည်။

“မေမေ့ဘက်က ခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် သားဘက်က သတိထားရမှာက

နောင်လတ်နဲ့ ထိပ်တိုက်ပြဿနာတက်ရမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို မလုပ်မိစေနဲ့လို့ပဲ

မေမေပြောချင်တယ်ကွယ်”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ သားကလည်း သူနဲ့လွတ်ကင်းတဲ့
မြေတွေကိုပဲဝယ်မှာပါ”

မိခင်စကားဆို အမြဲနားထောင်တတ်သော သားတွေမို့
ကိုယ့်သားတွေကတော့စပြီး ပြဿနာသွားရှာမှာမဟုတ်၊ ဒေါ်မြကမ္မလာ
ကိုယ့်သားတွေကိုတော့ ယုံသည်။

ဒေါ်မြကမ္မလာမယုံရဲတာက ကံကြမ္မာကိုပါပဲ။ အဲဒီ ကံကြမ္မာက
ကိုဝေဇင်နှင့်သူ့ကိုလည်း သေကွဲကွဲခဲ့ပြီးပြီပဲ။

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ သန္နိဋ္ဌာန် ရင်မှာစွဲမှတ်ထား ဘယ်သူမပြု မိမိမူ
ဖြူအောင်စိတ်ကို ထား တဲ့”

“တင့်ပျံ သိပ်ကိုမှန်ကန်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးပါ ဘုရား”

ဆရာတော်ရွတ်ပြသော နီတိလေးကို ဒေါ်မြကမ္မလာ သဘောကျမိသည်။

“အိမ်း မှန်ကန်ရုံနဲ့မပြီးဘူး။ ဒီထဲကအတိုင်းကျင့်နိုင်မှ လောကမှာ
လူတော်လူကောင်း ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းက မွေးပျံ့နေမှာပါ။ ဒီကဗျာလေးရွတ်ပြတာ
အလကားမဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးက သတိပေးတဲ့သဘောပဲ”

“တင့်ပျံ ဘုရား”

“ဒေါသတွေဖြစ်လာတိုင်း ဘုန်းကြီးရွတ်ပြတဲ့ ဒီကဗျာလေးကို
ပြန်ရွတ်ကြည့် ဟုတ်ပြီလား”

“တင့်ပျံဘုရား တပည့်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေက
ဘုန်းဘုန်းရဲ့အဆုံးအမနဲ့ အမေ့ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ
ကြီးပြင်းလာကြတာမို့ ဒေါသကို အသိဉာဏ်နဲ့ထိန်းပျံ့မယ် ဘုရား”

မာန် အပြောကောင်း၍ ဘုန်းကြီး ကွမ်းတမြုံမြုံ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်

“သာသနာရဲ့အဆုံးအမအောက်က ကလေးတွေမို့ ဘုန်းကြီးကလည်း
မင်းတို့ကို ယုံပါတယ် ကွယ်။ ဒါနဲ့ ဘုရားတည်ဖို့အတွက် ရွာအနောက်ပိုင်းက
ပန်းရံဆရာ ကိုလှအောင်တောင် မနေ့က လာသွားလို့ ကုန်ကျစရိတ်ကို
ခန့်မှန်းခြေတွက်ခိုင်းထားသေးတယ် ဒကာမကြီးရဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား ဆရာတော်သင့်သလို စီစဉ်ပေးတော်မူပါ။
တပည့်တော်တို့ သားအမိတွေက လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးပမာဏကို
အားလုံးထုတ်ပေးမှာပါ”

“ဒါကတော့ ဒကာလှအောင်နဲ့တွေ့ပြီး ကုန်ကျစရိတ်ကို
ပြောကြဆိုကြပေါ့”

“မှန်လှပါ ဘုရား။ ဒါဆို တပည့်တော်တို့လည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဆရာတော်နှင့် ဘုရားတည်ဖို့ကိစ္စပြောဆို လျှောက်ထားပြီးသည်နှင့်
သားအမိတွေ ထော်လာဂျီစီးပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

“မေမေ အချိန်ရရင် သားတို့ဝယ်ထားတဲ့ ခြံကွက်တွေဘက်
ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“သွားလေ သားရဲ့၊ မေမေလည်း ဒါမှ လိုက်ကြည့်ဖြစ်မှာ
တကူးတကဆိုရင် မကြည့်ဖြစ် ဘူး”

ထော်လာဂျီကို ခြံကွက်တွေရှိရာလမ်းဘက်သို့
ချိုးကွေ့မောင်းလာလိုက်သည်။

“ဟာ အရေးထဲ ရွာသူတွေ ရေခပ်ဆင်းတဲ့အချိန်နဲ့မှ လာတိုးရတယ်လို့”

ညည်းညည်းညူညူပြောရင်း ထော်လာဂျီကို အရှိန်လျှော့မောင်းနေသော
ဂုဏ်ကိုကြည့်ပြီး မာန် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

အမိပွယ်မဲ့ ထဂုယ်သော မာန့်ကိုကြည့်ပြီး

“အသားလွတ်ကြီး ထရယ်နေပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီအချိန် ရေခပ်ဆင်းချိန်မှန်းသိလို့ မင်း

မေမေ့ကိုအကြောင်းပြပြီး ဒီဘက် မောင်းလာတာ မဟုတ်လား”

“နားစမ်းပါ ဂုဏ်ရာ၊ ငါ ဒါတွေစိတ်မဝင်စားတာ မင်းလည်းသိသားနဲ့”

“တိ တိ တိ တိ”

ထော်လာဂျီဟွန်းကို အကြာကြီး ဖိနှိပ်ပြီး အရေးမထားသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အပျိုတစ်သိုက် ဟွန်းသံကြောင့် အုပ်စုဖွဲ့လျှောက်နေရာမှ ဖရိုဖရဲ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းပြေးကုန်ကြသည်။

“ဟေ့ လူလေးတို့ မင်းတို့ကြောင့် မဒီလေးတွေ ကတ်ဝေါလျှောက်နေတာ ဟန်ချက် ပျက်သွားကြပြီကွ”

မကျည်းပင်ကြီးကို ကွယ်ရပ်နေသော ဦးနောင်လတ် လမ်းမပေါ်သို့တက်လာပြီး ထော်လာဂျီရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြကမ္မလာ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေရာမှ ဦးနောင်လတ်ကိုလည်း မြင်ရော ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။

“ဟဲ့ အကောင် နောင်လတ် ရှေ့ကဖယ်စမ်း”

“ငဲ့ကိုအကောင်လို့ မပြောနဲ့၊ ငါ ခွေးမဟုတ်ဘူး”

ဦးနောင်လတ် အကောင်ဟုအခေါ်ခံရ၍ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခွေးတောင် မောင်းလိုက်ရင် လမ်းဖယ်သေးတယ်၊ နင်က ခွေးလောက်တောင် အသိဉာဏ်မှမရှိတာ”

“မြကလေး မင်း မင်းကွာ”

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား ကျုပ်အမေကို မြကလေးလို့ ခေါ်စရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားပါးစပ်နဲ့ မတန်ဘူး။ ခုရှေ့ကနေ ဖယ်လိုက်နော်။ မဖယ်ရင် ကျုပ်တို့ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တော့မှာ”

ဒီတစ်ခါ ဂုဏ်ရောမာန်ရော သွေးဆူကုန်ကြပြီ။

ဒေါ်မြကမ္မလာ ဒေါသတို့ကို ပြန်ချိုးနှိမ်ကာ။

“သားတို့ တော်ပြီ မပြောကြနဲ့တော့”

ကိုယ်ကဒေါသထွက်ပြနေလျှင် သားတွေကိုပါ ထိန်းမရဖြစ်တော့မည်မို့ ပြန်ထိန်းရသည်။

“အေးပါ ထားလိုက်ပါတော့ ငါက ခွေးပဲထားလိုက်ပါတော့ ဟား ဟား ဟား ဟေ့ကောင် တွေ ငါ့သားလေးတွေကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်စမ်း”

ဦးနောင်လတ်စကားကြောင့် ထော်လာဂျီရှေ့ ပိတ်ရပ်နေကြသော တပည့်တွေ တုတ်တွေ ရွယ်ထားရာမှ ဖယ်လိုက်ကြသည်။

ထော်လာဂျီကို တရှိန်ထိုးမောင်းထွက်လိုက်သည်မို့ ရှောင်ချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ အားလုံး ဖရိဖရဲဖြစ်လျက် ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်း၏ ဘေးဘက် ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသူကျ၊ လဲကျသူ လဲကျနှင့် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန် ထော်လာဂျီကို အရှိန်နှင့်မောင်းနေရာမှ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနောင်လတ် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပြုတ်ကျသည့်အရှိန်ဖြင့် ပါးကိုသစ်ကိုင်းနှင့်ထိုးမိပြီး သွေးတို့ထွက် နေသည်။

ဂုဏ်နှင့်မာန်ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရယ်သံတို့က လွင့်ကျန်ခဲ့ကာ ဦးနောင်လတ်အဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသည့်အတွက် အငြိုးတို့ ပို၍

ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသံကုန်ဟစ်ကာ

“မြကမ္မလာ နင်ငါ့ကို နာကျင်အောင်လုပ်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ ထို့ ငါ့ကိုများ
ခွေးတဲ့၊ နင်က ခွေးလို့ပြောမှတော့ ငါကလည်း နင့်ကိုခွေးဇတ်ခင်းပြရတာ ပေါ့”

ဦးနောင်လတ်၏ ကြိမ်းဝါးသံကြောင့် ရေခပ်ဆင်းလာသည့်
ကောင်မလေးတွေ လှမ်းကြည့် ကြသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဘာကြည့်တာလဲ၊ နောက်တစ်ခါ
ဒီလမ်းကရေခပ်မဆင်းနဲ့ ကြားလား။ နင်တို့ကို ငါ ဆွဲစိလိုက်မယ်”

ဒေါသတွေက ပျိုမေတစ်သိုက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ပျိုမေတစ်သိုက်
ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် နောက်ပြန်ပြေးလေတော့သသည်။

ညနေခင်း၏ ဆည်းဆာအလှသည် ဦးနောင်လတ်၏ ဒေါသတွေကြောင့်
ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားလေသည်။

“တောက် ငါခွေးဇတ်ခင်းရင် မင်းပါ ပါဝင်ကပြရမယ် မြကလေး အဲဒါကို
မြမြမှတ်ထား”
